

Εκεί που φτάσανε τα όνειρα μονάχα
εδώ που φτιάξαμε τα σκιάχτρα μας-και τάχα-
ποιος να το ήθελε ετούτα να γεννούνε
αφού τη θλίψη μας αυτά μόνο κερνούνε

που θε να πήγε η ποιο ξέγνοιαστη ζωή μας
που πήγε κρύφτηκε μόνη της η ντροπή μας
και η Εκεί που φτάσανε τα όνειρα μονάχα
εδώ που φτιάξαμε τα σκιάχτρα μας-και τάχα-
ποιος να το ήθελε ετούτα να γεννούνε
αφού τη θλίψη μας αυτά μόνο κερνούνε

που θε να πήγε η ποιο ξέγνοιαστη ζωή μας
που πήγε κρύφτηκε μόνη της η ντροπή μας
και η ψυχή μας άραγε που μόνη να πηγαίνει
και ποιο της νέο όνειρο τυλίγει τρομαγμένη

που ματωμένες και νεκρές βρίσκονται οι ελπίδες
που περιμένουν άγραφες του ονείρου οι σελίδες
μήπως εκεί που ξενυχτά το μίσος την οργή του
ή προς εκεί που πέταξε ο πόνος την ψυχή του

όπου κι αν βρίσκεται η ζωή, ο θάνατος, οι μέρες
εγώ θα βρίσκομαι νεκρός με ασημένιες σφαίρες
γιατί κι αν είμαι της νυχτιάς παιδί αγαπημένο
το τίμημα το γνώριζα, ήμουν καταραμένο.

~~~ [σχολιασμός και γνώμες για την ποίηση του κώστα γεωργίου](#) ~~~